

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 15/04-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. januára 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. P. H., bytom B., zastúpeného advokátom JUDr. O. Š., B., ktorou žiadal vysloviť porušenie jeho základného práva vlastníť majetok, porušenie zásady rovnakej zákonnej ochrany vlastníckeho práva a porušenie práva dedenia podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 12 Co 445/02, 2 NcC 15/03, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. P. H. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. decembra 2003 doručená sťažnosť Ing. P. H., bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou žiadal vysloviť porušenie jeho základného práva vlastníť majetok, porušenie zásady rovnakej zákonnej ochrany vlastníckeho práva a porušenie práva dedenia podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 12 Co 445/02, 2 NcC 15/03.

Sťažovateľ namieta nesprávnosť postupu, neústavnosť, ako i nezákonnosť rozhodnutia krajského súdu, ktoré vidí v tom, že „*nesprávne právne posúdil ustanovenia závetu s platným a skutkovým stavom*“. Krajský súd pri svojom rozhodovaní nemal akceptovať dôvod, na ktorý poukázal sťažovateľ vo svojom odvolaní proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. D 347/99, Dnot 63/99 z 21. decembra 1999, a v odôvodnení rozhodnutia sa s ním ani nevysporiadal, v dôsledku čoho uvedené rozhodnutie súdu je nepreskúmateľné a nezrozumiteľné.

Sťažovateľ žiada o odpustenie zmeškanej lehoty a nezamietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene, pretože podaniu sťažnosti v lehote bránili vážne prekážky spočívajúce v zmätočnosti rozhodnutia krajského súdu.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vyniesol tento nález:

„Ústavný súd vyslovuje, že uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 1. 4. 2003, č. k.: 12 Co 445/02, 2 NcC 15/03, ktorým Krajský súd rozhodol o odvolaní navrhovateľa Ing. P. H., B. proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava II zo dňa 21. 12. 1999, č. k.: D 347/99, D not 63/99 došlo k porušeniu ústavného práva navrhovateľa vlastniť majetok, k porušeniu rovnakej zákonnej ochrany vlastníckeho práva a k porušeniu práva dedenia zaručených čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Ústavný súd preto zrušuje uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 1. 4. 2003, č. k.: 12 Co 445/02, 2 NcC 15/03 a vracia vec Krajskému súdu na ďalšie konanie.

Zároveň Ústavný súd priznáva navrhovateľovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 90.000,- Sk z dôvodu morálnej a finančnej ujmy spôsobenej konaním Krajského súdu v Bratislave v rozpore s Ústavou SR.

Zároveň Ústavný súd priznáva navrhovateľovi náhradu trov konania.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Preto sa ústavný súd nemohol venovať podstate dôvodov, ktorými sťažovateľ argumentoval nedodržanie zákonom stanovenej lehoty na podanie sťažnosti.

Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že od 17. júla 2003, keď bolo sťažovateľovi doručené uznesenie krajského súdu sp. zn. 12 Co 445/02, 2 NcC 15/03, do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu, t. j. 22. decembra 2003, uplynula lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd rozhodol tak, že sťažnosť týkajúcu sa porušenia označených základných práv odmieta ako podanú oneskorene.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. januára 2004